

A LAP ELŐFIZETÉSI ÁRA

Egy évre	6 frt. — kr.
Fél évre	3 " — "
Negyed évre	1 " 50 "
Egyes szám ára	6 "
Külföldre egy évre	8 " — "

Ezen lap megjelenik
hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy hasábos garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr., s minden egyszeri közlés
után 30 kr. bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár-
kedvezményben részesít.

A „Nyiltér“ rovatban
közlendő cikkek soronkint
10 kr. díjért közöltetnek.

S Z E R K E S Z T Ő S É G:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁN:
Sprencz György szerkesztő lakásán.

K I A D Ó - H I V A T A L:

KÉZDI-VÁSÁRHELYTT:
Szabó Albert könyvnyomdájában.

OSIK-SZEREDÁN:
Györgyjakab Márton nyomdabérlőnél.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyiltéri cikkek, stb. a kiadóhivatalokban fogadtatnak el.

Koreszmék.

I.

Korunk egyik nagy uralkodó eszméje a demokrácia. Magasztos eszme, melyet különböző értelemben fog fel a társadalom minden rétege. Oka ennek az, hogy jelentése a szónak igen sok. Jelenti egy részről a liberalis eszmék meghonosodását és terjedését, jelenti más részről a szabadelvű institúciók teljes mérvű érvényesülését a társadalom- és államban egyaránt, tekintet nélkül a szociális élet fennállott formáira; majd jelenti ezen institúcióknak az állam-alkat respektálása mellett történt érvényesülését. Valójában azonban, mai értelemben véve, nézetem szerint nem jelenthet egyebet, mint a szabadság és egyenlőség nagy-szerű elvei alapján politikai faktorrá fejlődött polgári társadalomnak az államélet mezején való érvényesülését, vagyis a polgári társadalomnak oly irányban folytatott szociális és politikai tevékenységét, a mely irány követésében a társadalom különböző rendű osztályai egymással kezdet fogva lassan-lassan megszüntetni igyekeznek a közöttük fennálló s eredetüket tekintve, középkori tradíciókon nyugvó korlátokat, meg lévén ugyanis győződve arról, hogy a társadalom boldogsága csak ezen korlátok árán érhető el.

A demokrácia eszméjének ily szel-lemben való felfogása idézi elő aztán a közélet azon hullámozását, melynek úgy

a társadalmi, politikai, mint a közgazdasági, közművelődési tevékenység mezején szemtanúi vagyunk. A tudomány az egyenlőség és szabadság elveit hirdeti minden ágában, mert a társadalom tagjait emberi voltuknál fogva elvontan egyformának tekinti; a tudománynak ezen szelleme áthatván a társadalom minden rétegét, óriási átalakulásokat idéz elő magában a társadalomban, mint az állam ezen egyedüli substrátumában, s ez által rendkívüli változásoknak lesz eszközlője — minthogy volt is — az államélet organumában. A kor nagy eszméinek hatása alatt megújult társadalom ovatosan és lassan széttörni kezdi az állam szervezetének azon formáit, melyek létesítése által megközelíteni ohajtja a teljes szabadelvűség, helyesebben liberalismus fenséges ideálját. Munkája nem erőszakos, nem gyors, legalább nálunk nem az, sőt mondhatjuk óvatos, eszélyes és tapintatos. Ha helytelenül felfogott alakban törne fel kebeléből valamely demokratikus eszme, a társadalom maga keresi fel és találja meg ellene éppen saját magában az óvszert; küzdve önmagával, elnyomja a helytelen irányt s ez által tanúságot tesz arról, hogy konzervatív és liberalis irány egymással nem csak hogy megférnek, hanem egymást nem is nélkülözhetik. A társadalom e ténykedése hasonlít az emberéhez. A physicum oktalan és czélszerűtlen vágyainak korlátja meg van a józan észben. Igaz ugyan, hogy gyakran meg-

esik, miszerint az anyag és szellem ezen küzdelmében a physicum lesz a győztes és ez kétségkívül baj; de a józan észnek, hasonlatunknál a konzervatív iránynak létezése által meg van adva lehetősége annak, hogy a szervezet működése öntudatos, tervszerű és helyes irányu is legyen.

Konzervatív elemekkel bővelkedő társadalomban ép azért nem félelmes még a legszélsőbb liberalismus sem; sőt a nagy ellentétekből kifejlődni szokott surlódás pezsgővé, élénkítő teszi a társadalmi életet, munkára ösztönöz, mert munkát igényel; tevékeny méhkas gyanánt mutatja be a társadalmat, melyben jutalmat csak azoknak osztogatnak, kik a társadalomnak önboldogsága elérése iránt folytatott munkájában részt vesznek.

Nem lévén szándékom történeti fejtegetésekbe bocsátkozni, s kizárólagos theoretikus fejtegetés keretén belül ohajtván mozogni: e helyen a demokratikus eszmék történelmi fejlődését érinteni fogom. Annyit azonban megjegyzek, hogy a demokrácia eszméje még talán idősebb, mint a történelem, legalább az általunk ismert történelem. Vele született az az emberrel, vele él és ki nem irtható belőle. A társadalom öntudatában való nyilvánulását helyielyekkel, olykor-olykor vaszekkel el lehetett nyomni az önérdékből cselekvő és öncéljait ápolgató hatalomnak, de

megőlni, az emberrel elfeledtetni ez eszmét, nem lehetett soha.

Korszakok tűntek el, mások jöttek helyükbe, társadalmak haltak el, hogy másokat hagyjanak maguk után; de a demokrácia eszméje s a népszabadság nagy gondolata az ember kebeléből nem halt ki soha. Igaz ugyan, hogy a forma, melyben egyszer-mászor itt-amott nyilvánult, nem volt mindig ugyanaz; hanem az alapgondolat, mely a formát a nagy eszme e nyilvánulhatóságához megteremté, mindig egy volt. És ha a kérdést analizáljuk, lehetetlen reá nem jönnünk azon alkatelemekre, melyek a társasélet különféle formáiban nyilvánult demokratikus eszme alapgondolatát képezik, s mely alkatelemek e két szóban találhatók fel: szabadság és egyenlőség.

E két szóban rejlik az igazi, tiszta, valódi demokrácia.

Más értelemben nem jelenti az a kizárólagos népuralmat az államban, hanem, mint fentebb kifejtettem, a szó leg-egyszerűbb értelmében vett polgári társadalomnak politikai érvényesülését. Minél izmosabb lesz a polgári társadalom, minél inkább lesz képes több és több elemet felvenni magába a felsőbb és alsóbb osztályokból, annál inkább be fogja tölni azt az ürt, mely a fényes arisztokrácia és a népsöpredék közt táton, s melynek betöltése és eltörlése képezi legszebb és legmagasztosabb fel-

A „Székelyföld“ tárczája.

A volna.

Nincs olyan megbízás, a mit Philadelphiában a Sztán ügynöksége el ne fogadna, ha jól megfizetik. Gyakran a csodával határos dolgokat visz véghez ügyfele érdekében. A ki rábizta ügyét, már előre biztos lehet a sikerről.

Egy napon kopottas külsejű fiatal ember jelent meg az ügynökség vezetője előtt, kérve azt, hogy bár pénze nincs s előre mit sem fizethet, de majd utólagosan nagyon meg fogja hálálni, csak vállalja el az ügyét. — Uram, mi utólagos díjazásra nem szoktunk dolgozni. Tudjuk jól, hogy a már kieszközölt kedvező eredmény után senki sem fizet oly örömet és bőkezűleg, mint annak előtte, a mikor még meg volt szorulva. Kötvényt vagy szerződést pedig nem veszünk senkitől, mert mi sohasem pereskedünk. A Sztán ügynöksége sohasem állott jó lábon az igazságszolgáltatással; ennél fogva kerüljük az igénybevételét.

— Pedig engem könnyen nagy vagyonhoz juttathatnának, mit kész lennék önökkel megosztani.

— Sajnálom, de . . .

— Fontolja meg, uram, a dolgot! Nehány millióról van szó.

— Szép, nagyon szép. Valóban megérdemlére a fáradságot. De voltaképen hát mit is kellene nekünk önért cselekednünk?

— Hogy mit? Azt találja el maga az ügynökség. Épen ez a bökkenő a dologban. Az én eszem már egészen megállt. Pedig hát én

sem vagyok szükében az eredeti és furfangos ötleteknek. A dolog egy kissé kényes természetű.

— Az nem baj. Csak sokba ne kerüljön. A hol nem kapunk előleget, ott bizony magunk is fővénykedünk, mert azt is számításba kell vennünk, hogy hátha nem sikerül?

— Nagybátyám, Drentow Jakab, ki néhány millió vagyonnal bír, súlyos betegen fekszik. Felgyógyulásához nincs többé remény, az orvosok lemondtak róla. A napokban végrendelkezett. Engem, ki legközelebbi rokona vagyok és törvényes örököse volnék, kizárt az örökségből s minden vagyonát egy távol álló nő rokonára hagyta.

— Az bizony baj. Nagy baj önre nézve. Azonban ki tudja? . . . Hátha mégis? . . . Hol, mikor, ki előtt végrendelkezett? Biztos helyen örözteti-e az okiratot? Nem lehetne könnyű szírral eltüntetni?

— Arra már magam is gondoltam, de lehetetlen. Négy embert kellene az élők sorából egyszerre eltüntetni, mert tanuk előtt s élőszóval végrendelkezett.

— Akkor vele magával kell visszavonni.

— Ugy van! Az az egyedüli mód. A leg-egyszerűbb s legegyszerűbb. Ugy, de ki tudná őt ilyesmire rábeszélni? Nekem nincs egyetlen jó emberem, kit érdekemben a nyakára küldhetnék.

— Bizony pedig ilyesmire nekünk sincs emberünk.

— De mikor önök oly leleményesek!

— Csak hogy vannak esetek . . .

— Mondják ki ösztintén, hogy nem akarunk rajtam segíteni. Legalább hadd eresztsem el reményeimnek e végső szalmaszálát is, a

a melybe ma reggel óta, az önök feldicsért firmáját hallva, kapaszkodtam.

— Ugy? Ön minket csak holmi végső szalmaszálának tekint, kikhez nem érdemes, csakis a legvégső szükségben folyamodni?

— Sőt ugy tapasztalom, még akkor sem.

— Csalódik. Felettébb csalódik. Hogy meggyőzzem önt, mennyire igazságtalan e föltevésében, s ne hogy rossz hírünket költse, ám legyen, elvállaljuk az ügyét. Nem kell előleg. Meg fogja önt menteni a — szalmaszál.

— Valóban!? Bizhatok, uram?

— Sőt már előre biztos lehet a teljes győzelemről. A mit a Sztán ügynöksége egyszer elvállal, az nyert ügy. Az általunk kikerített vagyon biztosabb az ingatlannál. Szavunk, ígéretünk jobb az értékpapírnál.

— Oh, én ezért önöknek örökké adósuk leendek!

— Azzal ugyan legkevésbé se lennénk kielégítve. Mondtam már önnek, hogy nekünk nem kell adós, csak pénz vagy érték, a minek mi is hasznát vehetjük. Az imént az örökség felét ajánlá fel nekünk.

— Igen, igen! Az örökség . . .

— Tehát számítok ez ígéretére.

— Itt a kezem. Mikor jöhetek el valami jó hírt hallani?

— Felesleges fáradnia. Ugy sem tudhatna meg semmit. Mi folyást titokban működünk, a míg csak a cél az, hogy önt nagybátyja vagyonához segítsük; az pedig csakis Drentow Tamás halála után lesz elérhető. Így ön szórakozzék addig valahol a vidéken.

— Jobb lesz talán, ha itt maradok a városban; hátha szükségök lesz reám?

— A mint tetszik.

— Im, itt van lakásom címe s névjegye. Köszönt és távozzon. Névjegyéről az ügynökség vezetője Drentow Jakab nevet jegyeztet a könyvébe.

Néhány nap múlva Drentow Jakab, egészen nekihevíten a nehezteléstől, rontott be az ügynökség vezetőjéhez.

— Uram! az önök ígérete csak lári-fári! Kár is volt komolyan venni. Egyre mulnak a napok s még mit sem tettek az érdekeimben. Nagybátyám az orvosok mai konzíliuma szerint már nem éri meg a hajnalt s a végrendelete még mindig nincs visszavonva, se megmásvita, sőt nem is járt nála senki, hogy ilyesmire rábeszélje. Így tartják meg az adott szavukat? Összetett kézzel, semmit se téve, akarnak engem tönkre tenni?

A főnök nyugodtan hallgatta végig Drentow Jakab zsörtölődéseit, jegyeztet valamit a könyvébe, s azután megígérte, hogy minden rendben lesz, egész illedelmesen kérte fel a távozásra, miután egyéb ügyekkel lévén elfoglalva, nem ér rá a társalgásra.

— Bizhatok még? Lesz valami az ügyemből?

— A mit egyszer megígérttem, azt meg szoktam tartani. Az ön győzelme bizonyos.

A fiatal ember fejcsóválva távozott. Meglátszott elborult arcáról, hogy nincs egészen megnyugtatta. De mikor az ügynökség nem hagyott még eddig cserben senkit!

Másnap már hajnalban ott alkalmatlankodott Drentow Jakab megint az ügynökség helyiségében. Egészen ki volt kelve a képből. Meglátszott rajta, hogy valami nagy csapás érte, mely a fejét is megzavarta. A hangja reszketett, a szavai akadoztak.

— Megmondtam, ugy-e, — szolt a főnök-

adatát a demokráciának. Ha pedig ezt a feladatát betöltötte, meg lesz oldva ama nagy kérdés is, mikép férhetnek meg egymással szabadság, egyenlőség és testvériség.

Az első kettő egy időben született, egykoru. A harmadik az előbbi két nagy eszmének gyermeke.

Hugor.

Országgyűlés. A most folyó országgyűlés második ülésszakában november hó 25-dikén kezdte meg a képviselőház tulajdonképen való törvényhozási munkálkodását a közjegyzői törvény módosításáról és kiegészítéséről szóló törvényjavaslat tárgyalásával, melyhez első sorban Matuska Péter előadó szólott, ajánlva az igazságügyi bizottság szövegezésének elfogadását. Erre élénk, hosszabb vita fejlődött ki, melyben Almásy Sándor, Petrich Ferencz, Lits Gyula, Madarász József és Thaly Kálmán a javaslat ellen, Ullmann Sándor, Dégen Gusztáv, Olay Lajos, Hodossy Imre és végül Pauler Tivadar miniszter a javaslat mellett szólottak. Ezzel az általános vita véget ért s a ház nagy többsége elfogadta a törvényjavaslatot. A részletes tárgyalásban egész a 32-ik §-ig haladtak. Módosítványokat adtak be: Gáll József, Andaházy László, Chorin Ferencz és Almásy Sándor. A részletes vita során felszólaltak még: Matuska előadó, Pauler miniszter, Tisza Kálmán miniszterelnök és Lits Gyula.

H á b o r u .

A szerencse elhagyta a szerbeket, az ütközetek néhány nap óta a bolgár csapatok győzelmével végződnek, s a bolgárok már át is lépték a szerb határt. Mi az oka, hogy a szerb hadsereg, mely pár nappal ezelőtt oly fényes győzelmeket aratott, most szégyenteljesen meghátrál a felényi ellenség előtt? Az, hogy a szerb hadsereg nem akar többé harcolni a bolgárok ellen. Mióta ugyanis lemondott Sándor fejedelem Kelet-Ruméliáról a porta javára, felébredt a szerbekben az emberséges érzület, mely azt sugta nekik, hogy oktalanság akkor harcolni, mikor nincsen harcolásra ok. Azért, hogy a király akarja, nem kell testvérgyilkossá lenni. Így gondolkoznak a szerb katonák, s mint egy belgrádi kereskedő beszéli, a szerb katonák és főlegb- valók között egyenetlenség ütött ki, a miről

tanuskodik a nisi lázadás, a hol kimondták kerekén, hogy testvéreik ellen nem fognak harcolni. A katonák kijelentették a tiszteknek, hogy ha azt vezénylik: előre! ők maguk fogják a tiszteket leszúrni vagy agyonlőni. Ezt bizonyítja azon körülmény, hogy az aránylag rövid hadjárat alatt 53 tiszt tűnt el. Az orvosi boncolásoknál konstatálták, hogy a tiszteket nem az ellenség golyói ölték meg. Ily körülmények között aztán nem csoda, hogy a szerb hadsereg, mely néhány nappal ezelőtt diadalmasan hatolt előre az ellenség területén, most szégyenkezve retirál meg a bolgárok előtt. Már az a hír is kezd szárnyra kelni, hogy Milán király lemond állásáról. E hír azonban még nincs megerősítve. Pirotnban már 1600, Nisben 2500 sebesült fekszik.

A sok vérontás után tehát épen jókor szólnak közbe az európai nagyhatalmak, melyek az ellenségeskedések megszüntetését követelik.

S z ó f i a, nov. 25. A bolgár főhadiszállásról a következő jelentés érkezettide: A szerbek megtámadták tegnap este Czaribrod előtt felállított előőrseinket. Támadásukat 1 órai heves küzdelem után visszavertük. Ezután csapataink előre nyomultak, de eredménytelenül. Az uton jobbra és balra nagy csapattek voltak föllállva. Csapataink a legnagyobb rendben vonultak vissza. Ma reggel a déli sereg két szakasza párhuzamos irányban átlépte a szerb határt. A szerb előőrsek harcolva hátráltak a sáncokkal körülvett hegység felé, melyet csekély veszteséggel elfoglaltunk. A szerbek meghátráltak az egész vonalon s Pirotn előtt foglalnak állást. A tegnapi és mai harcokban keveset veszítettünk.

L o n d o n, nov. 25. A Times szerb forrásból arról értesül, hogy Milán király elhatározta, hogy leköszön. Ugy külföldi mint: bel-földi barátai és hívei azon fáradoznak, hogy a trónöröklést fiának biztosítsák, még pedig, ha lehet olyképen, hogy a regens Natália királyné legyen. A királyné visszautasította a kombináció elfogadását és el van tökéve, hogy családjaival visszavonul, valószínűleg Franciaországba. — Várható, hogy Ausztria-Magyarország meg fogja szállani Szerbiát, annak megakadályozása végett, hogy a trónra Karagyorgyevics Péter hercege jusson.

B e l g r á d, nov. 25. A hatalmak képviselőinek kollektív jegyzékét hajnali 3 órakor küldték el Milán királynak, a jegyzék a további vérontás megszüntetését indítvá-

nyozza, mivel Bulgária lemondott Ruméliáról, minek folytán nincs többé ok a további ellenségeskedésre. Pontban reggel 5 órakor Pirotnból megérkezett G. rasanin távirati válasza, hogy Milán király, a ki mindig tisztelte az európai nagyhatalmak véleményét és tanácsát, újabb jelét kívánván adni ebbeli tiszteletének, elfogadta az indítványt s utasította a hadtest parancsnokokat, hogy a bolgárok ellen szüntessék meg a további ellenségeskedést. — Pétervárról az este magántávirat érkezett, mely tudatja, hogy Oroszország a nagyhatalmaknak hasonló előterjesztést tett.

Tanúgy.

A népiantó feladata a magyar közművelődéssel szemben.

(Felolvastott a kézdi-orbai róm. kath. espereskerület kántortanítói testületének Nyújtodon 1885. nov. 11-én tartott gyűlésében.)

(Vége.)

A mint a társadalmi életnek felelevenítője a tanító, úgy az iskolának is élítője a tanító. A mily áldást hozó itt a nemzetre a jól teljesített kötelesség s a mily vigaszt nyújt ezért a nemzet örök halálja a tanítóra nézve: ép oly átkos, következményeiben vészes és megbocsáthatatlan bűn s következményeiben vészes a szolgailag, érzéketlenül, közönynyel teljesített kötelesség a tanító részéről, kire e mellett egy egész jövő nemzedék átka borul még sirjában is. Itt tenni kell, és pedig, mint Isten és a haza ügyéért, a lángoló szeretet lankadhatlan hevével, vagy tért engedni a hivatottaknak. Középut nincsen. Ez a mai társadalomban megfogamozott közelvek és eszmék áramlatának kérlelhetetlen logikája. Az egyéni érdekek nemzeti közérdekkel szemben, ha még az egyének áldozatába is kerül, eltörpül, főképp ma, midőn nemzetünk léte vagy nemléte a nyugati civilizációnak keletre való továbbvitelétől függ, és ehhez a gyűpont, az egyedüli eszköz az i s k o l a.

A ki czélt ohajt elérni, akarnia kell az eszközöket is, melyek őt oda juttatják.

A nagy Széchenyi szerint is oly becses és drága minden egyes ember élete a nemzetre nézve, hogy még az apagyilkosnak is megkegyelmezni kész. E szempontból, de már a magyar nemzeti felsőbb állameszme szempontjából is, roppant feladat nehezül a tanító vállaira. E téren a fáradság nincsen elveszve. Egyetlen lelket megmenteni Istennek összehasonlíthatatlanul többet ér a világ összes kincseinél. A lélek eme megbecsülhetlen értéke Krisztus önfeláldozó szeretetében birja

magyarázatát. A kereszténység feladatáról az ember becséről kellő fogalommal bíró tanító előtt itt minden további magyarázat fölösleges; mert az tudni fogja azt is, hogy a magyar nemzet csak úgy oldandja meg nagy missiójából reá nehező feladatát üdvösen, önletét erejét és boldogságát biztosítól, s a magyar társadalom csak akkor lesz örök rendeltetésére méltó, ha az egyház fáklyavilágánál halad a nyugati civilizációnak kelet barbarságába leendő beoltásában. Mert közeledni kell azon időnek, midőn a társadalmat felosztásától meg lehet örízni a halálbüntetés alkalmazása nélkül; midőn a kard a kereszt tudományának szelleme ellen nem fog használatni, sőt a kereszt tudománya a kard használatát egészen nélkülözhetővé teendő. Ehhez nekünk tanítóknak kezünkben van az egyedüli és biztos eszköz: a vallás-erkölcsiség, melylyel mintegy bele kell lehelnünk a gyermek szívébe és lelkébe minden ismeretet és tudományt, mint egykor a teremtő bele lehelé az emberbe a lelket és lőn az ember Isten képmása.

De, m. t. közgyűlés, azt hiszem, már is visszaéltem becses türelmével. Legyen elég tehát most ennyi. Oly tárgy ez, melyet egy ily kis felolvasás keretében még általánosságban is alig lehet beleszorítani. Azért czólamat elértnek hiszem, ha becses figyelmeket a mai közszellem követelte közművelődési mozgalom és e körüli feladatunk fontossága iránt felkelthettem. Ezen eszme körül csoportosul a mai magyar közművelődési mozgalom, melyben a ránk várakozó szerep lelkiismeretes betöltésétől sok függ arra nézve, hogy a magyar nemzet a második ezredévet hozzá méltó nagyságban megfuthassa. E nagy nemzeti mozgalom a keresztény vallás-erkölcsiség alapján áll, mint a melyen egyedül érheti el czélját. Azért csak azok működhetnek ama nemzeti nagy feladat megoldására áldásosan, kik maguk is ama vallás-erkölcsi tökély kellő magaslatán állván, az abból kisugárzó szellem melegével és buzgalomával járulnak ahhoz; kik helyzetük és műveltségüknek fogva is példájokkal vonzzák az alantabb álló köröket a nagy eszme megvalósításához.

Ma az idő intelmel komolyabbak, mint valaha. Ezért azok a nemzet minden egyesét, különösen bennünket, fokozott munkásságra s kötelességeink lelkiismeretes és buzgó teljesítésére utalnak.

Erőnk, mint csepp a tengerben, bár kicsinynek látszik, de összesítve hatalmas tényező hazánk és nemzetünk erkölcsi súlyának emelésére és boldogítására. A hol ennyi

höz — hogy siessenek, mert késő lesz! — Önök azonban rá sem hederítettek a figyelmeztetésre. Nem tettek érettem semmit; most már elszalasztották a milliókat. Nagybatyám az éjjel meghalt, a nélkül, hogy visszavonta vagy megmáskította volna végrendeletét, s most már az áll, mint a Sion hegye, megdőlhetlenül. Az imént táviratoztak végrendeleti általános örökösének, a fiatal nőrokonnak, ki holnapra már ott lesz s belehelyezkedik a vagyonba.

— Uram! Nekem nincs ma időm önt vizsgáztatni, mert épen az ön érdekében, nagybatyámak az elhunytá miatt, sok a teendőm. De még egyszer és utóljára ismétlem, hogy a mit az ügynökség megígért, azt pontosan meg szokta tartani. Várárolyon ön magának gyászruhát, jelenjék meg illendően a temetésen, ne törődjék semmivel, s mielőtt még a temetés végbemenne, én is ott leszek és osztozkodni fogunk az egész örökségen.

— Nem volna szíves egy kis magyarázatot adni? ...

— Semmi magyarázat! Egyetlen szó mindent megghiusithatna. Bizzék ön bennem föltétlenül.

— De mikor az egész oly érthetetlen! — Hja, az ily kényesebb természetű ügyek meglepő keresztülviteléről kapta ügynökségünk a Sátán elnevezést!

— No ha ez sikerül, akkor magam is felcsapok a Sátán táborába közvétnének. Nem fogok többé egyebet szolgálni!

— Tehát viszontlátásra a temetésnél! — Ott leszek.

A temetéshez nagy pompával készültek hozzá. Nehéz bársonnyal vonták be az egész ravatalt. Drentow Tamás hosszú, ősz zakálával, mint valami mulatságból temetendő Szilveszter, feküdt a sok drága virág között.

Végrendeleti örököse: Ludlow Alice, egy csinos fiatal leány, ott sirdogált néhány rokona s barátnőjével együtt az emelvény lép-

csőjén. Irigylve gyönyörködött mindenki a szép örökösnő vonzó, szabályos vonásain.

Drentow Jakab is ott állt a ravatalt mellett, nagyokat sohajta. Őt, a mellőzöttet, a szegénységgel küzdőt, észre se látszott venni senki, mi nem kevésbé bosszantotta. De bosszantotta főként az, hogy a Sátán ügynökségének tagjai még csak a közönség közt se mutatkoztak. Ugy tetszett neki, hogy azok is végképen mellőzték. Hihetőség belátták, hogy nem segíthetnek többé rajta s visszavonultak. Még csak a főnökük se volt sehol látható, a ki pedig szavát adta, hogy ott lesz a temetésen. Miként fognak most már osztozni a milliókon?!

Előállt a temetésrendező, hogy lezárja a koporsó fedelét. Felhívta a rokonokat a buszusásra. Tekintsék meg utóljára a drága hallottat!

Drentow Jakab felugrott az emelvény legfelső lépcsőjére, hogy lássák, miként ő ott a legközelebb álló rokon. Ránézett halott nagybátyja arcára, s ekkor egy csodás jelenség tűnt fel előtte. Alig akart hinni szemének. Azt hitte, álmodik, vagy csak káprázat az, a mit lát. Tán a viaszgyertyák lobogása idézi elő a csalódat? Kendőjével megtörölgette a szemét, majd ismét nagybátyjára nézett s úgy tapasztalta, hogy még sem csalódik. Látja jól, tisztán, észlelhetőleg, hogy nagybátyja ... lélezkik.

— Nagybátyám él! — Kiáltá Drentow Jakab. — Orvost hamar!

Orvos nem volt jelen, de nem is volt rá szükség, mert a kiáltásra Drentow Tamás a koporsóban magától felegyenesedett. Majd csodálkozva nézett körül. Drentow Jakabot azonnal felismerte. Kedves öcsének szőlította s azután néhány érthetetlen szót mormogva, mintha csak beteg se lett volna, könnyedén kilépett a koporsóból, a koszorúk és virágok közül.

A temetésre egybegyűlt közönség azonnal

szétoszlott. A félénkebbek, a babonások, igyekeztek mielőbb kifelé. Néhány percz múlván már nem volt más a feltámadt körül, mint Alice a barátnőivel és Drentow Jakab, az unokaöcs.

— Kedves leányom! — szólott az öreg, Alicet homlokon csókolva. — A mi készpénzt már eddig magadhoz vettél, azt megtarthatod. Épen elég lesz arra, hogy a saját s barátnőid uti költségét fedezhesd vele. Most már egyelőre nincs szükségem reád. Elég erőnek érzem magamat arra, hogy néhány évig még éljek. Azután, ha valóban meghaltam, jöhetsz majd megint az örökségért.

Alice és barátnői meglepetten távoztak. Maga a halottból feltámadt Drentow Tamás is érzékeny könnyeket hullatott a buszusáskor.

Csupán Drentow Jakab nézte félrehúzódva, egykedvűen, közönynyel az egész jelenetet.

Az a remény kezdte vigasztalni, hogy most már lesz ideje elég a nagybátyja kegyeibe jutni.

Alice után ő is távozni akart.

Vette a kalapját s indult az ajtó felé.

Alig tett azonban néhány lépést, midőn a nagybátyja hátulról erősen galléron ragadta.

— Hohó! Kedves unamócsém! Nekünk számadásunk van együtt!!

Drentow Jakab majd elájult az ijedségtől. Mi számolni valója van vele a halottból feltámadt nagybátyjának?!

— Ugy látszik, öcsém, — folytatta az öreg. — nagyon rövid az emlékező tehetőség. Már nem is tudod, mi vár reád? ...

— Va ... ló ... ban ... nem ... tu ... dom! — felelé fogvazogva.

— Az, hogy osztozunk kell a milliókon.

— A mil ... ló ... kon??

— Természetesen! Csak fogjunk mindjárt

hozzá, mert az idő rövid. Merre vannak a vasszekrényem kulcsai?

Mialatt e szavakat intézte öcséséhez Drentow Tamás, gyorsan ledobta halotti köntösét, leránta álszakállát, kihúzta fejét az őz paróká alól s Drentow Jakab felismerte az ő feltámadt nagybátyjában a Sátán ügynökségének a főnökét.

Hogyan kerülhetett az a koporsóba? Igen egyszerűen!

A temetkezési vállalat szolgálai meg lettek vesztegetve s az érczkoporsó külső nagy fatökját, melyben a főnököt a házhoz csempeszték, azon ürügy alatt, hogy igazíttatni kell, Drentow Tamás holttestével együtt visszavitték s utközben átadták az ügynökségnek.

A Sátán ügynöksége és Drentow Jakab tehát nyugodtan osztozkodhatott az örökségen. Nem volt mitől tartaniok.

Azonban a mióta csak létezik a földön osztozkodás, soha se történthetett az meg civakodás nélkül, lettek légyen a felek bár szeretők testvérek. Így a főnök és Drentow Jakabnak is össze kellett egymással tűzniök.

Egyik sem akarta a kétes követeléseket a maga osztályrészébe elfogadni.

Vége annyira mentek heveskedések közben, hogy Drentow Jakab kijelenté, miként a Sátán ügynökségének nem hajlandó néhány ezer dollárnál többet adni, mert hiszen ugy sem volt jelentékeny kiadása.

— Ugy? Ön nem tartja megadott szavát?

— Kiáltott fel a főnök. — Nem fél, hogy a dolog nyilvánosság elé kerül? Hogy mint bűnt fogja a törvény sujtani?

— Mit? Én nem cselekedtem semmit!

Nem adtam sem utasítást, sem tanácsot az ügynökségnek. A mit tett, azt magától tette. Ha külső is a dolog, az ügynökség fogja megbüntödni.

— Elismerem, hogy lefőzött. Nagyobb mester, mint én! No de talán én se fogom

lélek minden gondolata, ennyi szív minden dobbanása egy irány felé tör; a hol ennyi nemes akarat, ennyi meleg honfiai érzet, ennyi szép és nemes törekvés, ennyi munka-erő és munkás cselekvés egyesül: ott a nemes munkásság sikerét biztosító Isten áldása a nemzet nagy szellemi s anyagi érdekeinek fejlődésében szemlélatomást nyil-vánul; ott ezen isteni áldás kimaradhatatlan, s a megnyugtató öntudat majd éltünk alko-nyán ajkunkra adja e szavakat: Jó Istenem és szent hazám! megtevém mind, a mivel tartozám!

Felvidéki.

Levelezés.

Kovácsna, 1885. nov. 22.

(Füldő-évad után.)

A kovásznai füldőbirtokosság által az 1885-ik évi füldőidényre 300 frttal volt megfogadva a zenekar. Ezen összeg fedezé-séhez a füldőbirtokosság határozata szerint hozzájárul a füldői pénztár 160 forinttal; a más 140 frtnak gyűjtés útján leendő beszer-zésére két fiatal ember vállalkozott a gyűlés színhelyén, hogy így jó zenekar legyen fo-gadható, a fiatal urakért a füldőbizottsági elnök állván jót a 160 frton felüli összeg erejéig.

A gyűjtés folyt a zenedij pótlására ugy, a hogy; a vendégek legnagyobb részénél, mint a gyűjtő-iv is igazolja, nem alkalmatlankod-tott senki.

Egyébiránt nem is lehet a gyűjtés ered-ménytelensége fölött csodálkozni akkor, mi-dön — máskülönbén társaságot szerető — olyan gavallér is akadt Kovásznán, a ki e czélra mit sem adott, mondván: „Nem irok alá, hadd bukják a felelősséget vállaló.“ Azt hisszük, nem fogják a vállalkozó urfiak a jótállót cserbenhagyni, s ha ugy: akkor sem dől el a kovásznai torony.

Hanem térjünk a dologra.

Daczára annak, hogy az országos kiállítás valamint más füldőhelyiségek, ugy Kovász-na füldővendégeinek is létszámára kedvezőt-lenül folyt be, s ha még a füldőidény alatti kelemetlen időjárást, a szeles, hideg esőzé-seket is tekintetbe vesszük: nem lehet oka panaszkodni Kovásznának, mert ez évben is látogatta e füldőt annyi vendég, mint a megelőző évben, azzal a különbséggel, hogy a felsőbb körökből kevesebb családhoz volt szerencsénk, mint tavaly. A status quo ante fenmaradását egyenesen a gyógyvizek kitű-nőségében kereshetni; jelen évben is az ed-digiektől vegytartalomra egészen különböző,

egészen boszultatlanul hagyni. Ezuttal ma-gamat ajánlom.

Drentow Jakab egyedül maradt, háborít-lanul. Gyönyörködhetett a millióiban. Reg-gelig irt és számolt. Hajnal felé elment a la-kására, csendben kipihenni magát.

Midőn felébredt, kitekint az ablakon. A szemközt álló ház falára nagy fekete szegélyű hirdetés volt kiragasztva, mely tudtára adá a közönségnek, hogy Drentow Tamás, ki tegnap feltámadt, ma ismét meghalt s dél-után temetik.

Rohant a nagybátyja lakására. Ott már a nép gyülekezni kezdett.

A nagyteremben a ravatalt megint fel volt állítva, szépen, ugy, mint előtte való napon s ezuttal Drentow Tamás valódi élettelen holtteste feküdt a koporsóban.

Csakhamar megjelent a temetésre Ludlow Alice is, a szép örökösnő, de már nem barát-női körében, hanem a Sátán ügynökség fő-nökének a karján.

Drentow Jakab kegyelemért esdőleg te-kintett reá s fölfehez hajolva sugá:

— Két harmada az öné! Csak még egyszer...

— Uram! Nekem nem kell többé sem a fele, sem a kétharmada — felelt rá hango-san a főnök. — Nekem mátl kezdve kell az egész vagyon. Ime, van szerencsém bemu-tatni menyasszonyomat: Ludlow Alice kis-asszonyt!

Ekkor jutott eszébe Drentow Jakabnak, hogy hiszen azt minden fejtorés s a Sátán ügynökségnek igénybe vétele nélkül, maga is megselekedhetne volna!

Amerikában közmondás, hogy a mások eszével gondolkozó ember osztályrésze ren-desen csak a ... volna.

(Gondzúó.)

Madarassy László.

kitűnő sósizű források adattak át a közforga-lomnak; az egyik ivásra alkalmas, a másik fürdésre, kényelmesen berendezett fürdő-medenczékkel és vetkező-szobákkal. Ajánla-nám a füldőbirtokosságnak ezen új források vegyelemeztesét és a már meghatározott fenyőfák átültetésének eszközölését.

Kirándulások- és bálókban sem volt hiány; e téren Deák Benedek brillírozott több fiatal gavallér összműködésével, most mutatván be magát először a publikumnak mint ren-dező és szerező.

A füldőidény lejárt s a zenekar, az általá-nos elismerésben részesült Bónis Gyula jeles bandája, szeptember 1-én távozódo lévén, a füldőbizottsági elnöknek ki kellett a zené-szeket fizetnie, még pedig kiegyezés folytán 25 frt levonással, minthogy a megérkezés a szerződés egyik pontja ellenére 10 nappal később történt. Ily körülmények között a zenedij vajjon mikép drukkoltott ki? A füldői pénztár adott (még csak részben) 160 frtot; a gyűjtőiv szerint befolytnak tekin-tendő volna 72 frt 10 kr és a bálók jövedel-méből átadott 20 frt; tehát az elnök által előre kifizetett 275 frt fedezésére átkapott (egy részt ezután) 8 összesen 252 frt 10 krt, s így neki a sajátjából pótolnia kellett a zenedijt 22 frt 90 krral akkor, midőn a gyűjtőiven is 2 frttal szerepel a neve.

A gyűjtőiv szerint az adakozás eredmé-nye: Kovács Károly országgyűlési képviselő adott 3 frtot; Hollaky Ástila, Jakabos Si-monnd, Melik Bogdán, D. Veres Gyula, Dombi Lászlóné, Butyka Józsefné, Deák Domokos és Csia György 2—2 frtot; id. Dobay János, Gyárfás Miklós, Löcsei Zsig-mond, Dr. Póka Dezső, Heidei N., Tornya Lipót, Dávid Sándor, Imre Berta, Finta Géza, Deák Béla, Bokor Lajos, ifj. Szabó Józsefné, Sylvester Károly, Nagy Géza, Imre Laura, Butyka József, Bogdán Ferencz, Grosz Ká-roly, Málnási József, ifj. Deák Károlyné, Ko-vásznai Vajna Károly, Mihály Albertné, Deák Samu, ifj. Ugron János, Mátyás Mik-lósné, ifj. Dobay János, Dr. Pethő József, id. Deák Károly, Baricz János, Lengyel Gyula, Gazda Károly, Sümegh Ignác, Finta János, Szotyori Károly, Auersberger Gyula, Bene József, Gyöngyösi István, Bideskuty Ró-bertné, Gazda Gyula, id. Vencz Istvánné, Fekete Erzs, Csutak Józsefné, Imre Domo-kos, id. Bocsek Imre és Vajna Dénes 1—1 frtot; Klein Jánosné, Zoltáni Gábor, Vajna Mihály, Nagy János, Deák Albert, Kovács Józsefné, Bardocz N., Fejér János, ifj. Deák Lajosné, Pásztor Ferencz, Sigmund Sándor-né, Száva Jánosné, id. Ugron János, Sigmund Gyuláné és Bitai Mózes 50—50 krt; özv. Deák Lajosné 40 krt és Bedő Istvánné 20 krt; összesen 72 frt 10 kr.

Borivó.

Különfélék.

— Gyönyörű égi tűneménynek voltak tanui mult pénteken este Kézdí-Vásárhelyt. A mint beakonyodott s felgyultak az ég csilla-gai, elkezdődött a „csillaghullás“. Ezer meg ezer fényes tűzsugár hasítá végig minden irányban az égboltot, s mintha az ég egy mozgó tábor lett volna, a rövid ideig tartó fényes röppentyűk egymást érték, soha ki nem fogyva, soha meg nem apadva. És e fényes égi tűzijáték egész éjjel tartott s reg-gelre aztán sürű eső oltá ki az ég lángjait. Természetesen a néphit mindjárt háborut, rossz termést és egyéb csapást jósolt ezen égi tűneményből.

— Az erdélyrészi közművelődési egyesület Kézdí-Vásárhely városi választmánya által tervezett nagyszabású mulatság az új-év második szombatjára halasztatott.

— A kézdívásárhelyi játékonőgyelet tisz-telettel felhívja a hátrálékos egyleti tagokat, sziveskedjenek tagdíjaikat mihamarább be-fizetni, hogy az évi számadást ez év végén össze lehessen állítani. K.-Vásárhely, 1885. nov. 29. Balogh Jánosné, egyleti pénz-tárnok.

— Eperjesi Ferencz altorjai okl. tanító az erszébetvárosi fluiskolához rendes tanítónak megválasztott. Szerencsét kívánunk az új állomáshoz.

— Alfonso spanyol király folyó hó 25-én reggel 9 órakor vérhas által előmozdított sorvadás következtében meghalt.

— Alkalmi pikantériák. Mióta Sándor bol-gár fejedelmet az orosz hadsereg legfőbb ura kiátkozta, azóta se vége, se hossza az orosz lapokban az apró tiszurásoknak, me-lyekkel a „eltévedt báránnyát“ boszantják. Szörnyen rosszul esett ez egy berlini újság-nak és tüstént tollat is ragadott, hogy az orosz festékek befektetett hőst fehérre mossa. De, ugy látszik, hogy vagy a mosás nem nagyon sikerült, vagy pedig a fejedelem volt nagyon is fekete, mert bizony itt-ott maradt rajta egy-egy fekete folt. Ezek-ből a „sötét pontokból“ adunk mutatól egy

pár apróságot. Mária orosz czárné, a fejedelem nagynénje, két millió rubelt hagyott neki, de azzal a feltétellel, hogy a tőkét csak akkor kapja meg, ha megházasodik. A mig a herczeg csak egyszerű gádatiszt volt, addig elegánsan meg lehetett élni a két mil-lió kamataiból is, de mikor fejedelemmé lett, akkor jó lett volna már a tőke is. Két év előtt, a moszkvai koronázás alkalmával tett is a herczeg szerény célzásokat a czárnál, az el is érte, de egyszersmind hasonló sze-rény célzásokban megértette a fejedelem-mel, hogy vegye el előbb a montenegrói fe-jedelem leányát, akkor majd megkapja a két milliót. A herczeg azonban büszkén kijelen-tette, hogy Montenegró neki kicsi, neki ma-gasabb vágyai vannak. Ezek a vágyak, mint az Szófiában nyílt titok, ez idő szerint egy pikáns francia szépségben koncentrá-lódnak, a ki a ffejedelemnek leggyöngébb oldalát képezi. Ettől, valamint a muezintől és ultramarinkák égtől eltéktntve is meglát-szik Szófián, illetőleg a fejedelmi konakon, hogy közel vagyunk a virágos kelethez. A virágok itt mind szökek (berlini reminisz-czeneczia) és hivatalos nevük a konakban az, hogy: komorna.

— Fekete pikantériák. Flegel Róbert ismert afrikai utazózól nem rég igen érdekes könyv jelent meg Berlinben a fekete földrészen való bolyongásairól. A könyv nem annyira utleírás, mint inkább egy szellemes tanul-mány a szerencsének erkölcsi világáról. A legérdekesebb benne Flegel egyik szerencsen kísérlőjének Mai Gazin Bakinak, egy félig művelt Haussa-törzsbeli szerencsének a nap-lója. Ebből vesszük ki a következő részt a szerencsen „Váljunk el“-t, melyben a haussa azt beszéli el, hogy hogyan szerette és k-sőbb hogyan csalta meg őt a felesége s vi-szont ő hogyan hagyta ott a hűtelen asszonyt 1851 ben. Mikor 23 éves volt, így beszéli Mai Gazin Baki, belé szeretett egy Eiza Kauji Sikan Sariki nevű királyleány. Eiza stb. kisasszonyt igen korán férjhez adták. Első férjével sehoggy sem lehetett megelé-gédve, mert rövid idő alatt megszökött tőle. Ekkor került elébe Mai Gazin Baki s a hosszunevű hölgy azt kívánta, hogy férjévé legyen. Mivel pedig az, a mit az asszony akar, különösen, ha hozzá királyleány is, még Afrikában szent akarat, így hát Mai Gazin Baki feleségül vette a hosszú nevű hölgyet. Boldogságukhoz csak az az egy hiányzott, hogy a szerencsének fétise nem akarta megáldani frigyüket gyermekkel, pe-dig Eiza Kauji Sikan Sariki utóljára már a közeli kapuczinus missziónáriusok telepére is eljárt, ha talán a szent emberek tudnának valami irt a bajára. Egy alkalommal Mai Gazin Bakinak egy hétre el kellett utaznia. Mikor visszatért, fölébredt benne a nálunk is előnyösen ismert zöldszemű szörny s azóta Mai Gazin Baki nemcsak feketeség-ben, hanem féltékenységekben is versenyzett Othelloval. Csakbogy az ő féltékenységét nem egy zsebkendő idézte föl, — szerencsen hölgyek azt luxus-cziknek tartják — ha-nem egy gyékény. Az a gyékény, a melyen a felesége minden éjjel aludni szokott. Mai Gazin Baki hazaérkeztekor ezt a gyékényt összehajtogatva, porlepetten találta meg a kunyhó egyik zugában, a felét már meg is ették a termiták, a mi elég bizonyosága volt annak, hogy azt a férj távolléte óta nem használták s a hosszunevű hölgy igen kevés sötét órát töltött a saját kunyhójában. Mai Gazin Baki türt tovább, a türelemben azon-ban már inkább a birkához, mint Othellohoz hasonlított. Végre mégis bekövetkezett egy eklatás esemény, mely után Mai Gazin elbusultan lóra kapott és ott hagyta felesé-gét kunyhóstul. Eiza Kauji Sikan Sariki-nak ugyanis régi vágya teljesült, kis fia szü-lettet. De oh rettenet! Az apróság nem volt olyan kis pikkoló fekete, hanem valamivel világosabb, egy pikkoló kapucziner.

— A kézdívásárhelyi játékonőgyelet folyó hó 21-ki fillérestélye alkalmával rendezett tárlatra, szíves küldeményeikkel segédkez-tek a következők: a háromszéki „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet 36 darab női kézi-munkával; ezek közül Szabó Anna munka-tanítónő 11 darabbal; Hadházi Julia család-tanítónő munkája 2, Abod Julia gépkezelőnő 1, Bocskor Mihályné urnő 5, dr. Bánffy Zsig-mondné 4, Csiki Józsefné 10, Welnreiter Györgyné 14, Tamó nővérek 6, Özv. Pap Andrásné 2, Kovács Ferenczné 1, Ifj. Tóth Istvánné 6, Simó Vilma 4, Székely Málna 2, Székely Melinda 3, Wértán Katinka 26, Ipari szakosztályu felső-népiskola 23, Mauthe János által 11, Szöcs Etelka 4, Czimbalmos Mari és Julia 3, Nagy Ilona 1, Török Mariska 2, Beczman Mariska 1, Bányai Izidora 7, Török I. 11, Török A. 8, Turóczy I. (Dávidé) 12, Vincsendorfer Anna 4, Gyárfás Barosa 1, összesen 198 darab. Midőn honleányi szíves-ségükért a játékonőgyelet nevében is kö-szönetet mondanánk, kérjük jövőre is ha-sonló alkalomkor szíves közreműködésüket. Székely Jánosné. Ifj. Jakab Istvánné.

— A kézdívásárhelyi játékonőgyelet folyó hó 21-ki fillérestélyén felülfizettek: Török Bálint 20 kr. Erdei Béla 20 kr. Péter Kál-

mán 20 kr. Ifj. Kovács János 30 kr. Dr. Sin-kovics Aurél 30 kr. Vértán Gyula 10 kr. Csizsár Pál 10 kr. Székely Jánosné 1 frt. Jakab Istvánné 1 frt. Szöcs József p. 20 kr. Dobay Lajos 40 kr. Tóth Gyula 10 kr. Tö-rök Lajos 10 kr. Benkő István 10 kr. Nagy Kálmán 10 kr. Bocskor Mihály 20 kr. Dr. Pethő 20 kr. N. N. 80 kr. Novák Sándorné 20 kr. Dávid Gyula 10 kr. Dávid Istvánné 20 kr. Vajna Károly 20 kr. Székely Margit 40 kr. Vértán Béni 20 kr. Legifj. Jakab István 20 kr. Vértán István 20 kr. Császár Gergely 20 kr. Szenkovics Jenő 40 kr. Czifra János 40 kr. Jakab Ferenczné 60 kr. Pap Adolfné 20 kr. Sylvester Dénesné 60 kr. Jakab István 50 kr. Zoltáni Györgyné 40 kr. Beczmanné 10 kr. Kelemen Istvánné 20 kr. Popovics Andrásné 20 kr. Sárkány Gyuláné 20 kr. Zayzon Lázárné 20 kr. Nagy Ferenczné (szeszgyáros) 30 kr. Erdélyi Ká-roly 25 kr. Andrási Mózes főhadnagy 30 kr. Vértán Endréné 20 kr. Baka Misi 20 kr. Málnási Kristófné 20 kr. Nagy Lajosné 20 kr. Szabó Mózesné 40 kr. Papolcsányi tisz. 20 kr. K. Bogdán 20 kr. Finta Mózes 10 kr. Ifj. Tóth István 40 kr. Fehér Károly 30 kr. A gavallér-bábot ajándékozták Székely Mar-git és Jakab Károlin.

Felelős szerkesztők:

Ifj. Dobay János.

Sprencz György.

Kiadó tulajdonos:

Szabó Albert.

Nyílt tér.)*

Viszonválasz

a tenyészállatok felett Cserná-tonban tartott szemlén jelen volt egyik vizsgáló állatorvos urnak a „Székelyföld“ 93-ik számában megjelent válaszára.

A 91-ik számban megjelent rövidke tudó-sításom kiegészítéséül a nyert válaszból ki-folyólag és arra vonatkozólag irom a követ-kezőket:

Tudósításom tartalma ez volt: „A mar-tonfalvi bika a szemlén egészségesnek nyil-vánítottat s másnap reggel elhunyt torok-gyikban; több figyelmet az állategészség-ügyre.“

Erre az orvos ur rám ront, haragszik, hogy miért zavartam fel a vizet; elmondja, hogy nem vagyok szakértő, s hogy azt sem tudom, hogy a torokgyik az állatnak a tor-kát vagy a farkát támadja-e meg. Dühöng, kiából, mintha bizony azért az igazság az ő részén volna!

En teljesen igazat adok orvos ur azon állí-tásának, hogy nem vagyok szakértő, sőt még azt a másról hallott vélemény is örö-mest eltűröm, miszerint akár én nézem meg a lovat, akár az engemet, mindegy. A tényállás még is csak az marad, a mint tu-dósításomban írtam.

Elmondja a t. orvos ur a torokgyik vesze-delmes tulajdonságait, borzasztó gyors mű-ködését. Hasztalan! Mert az mind nem al-kalmazható az elhunyt bikára. Mert az, mint gondozója, a két hajtó s számos ott lévő állítja, a szemle napján reggel beteg volt, betegsége nyilvánult szomorúságában s nyála szotyogásában.

Miért nem állapította meg tehát, teljesen megvizsgálva az állatot, szakértően a beteg-ség nemét, s miért hagyta ránk, nem szak-értőkre?

Kérdi orvos ur: ki boncolta fel a hullát? Hát midőn pár nappal ezelőtt egy elhullott bival megvizsgálása végett falunkba hozat-tott, kik boncolták? Demeter és társai, Egyptom fiaí és leányai. Ha nem voltak ezek szakértők, miért engedte át a szakértő-nek a tiszte?

A torokgyik — mint az orvos ur állítja — külső behatások eredménye lehet s a szóban lévő állat Csernátonba és visszahajtatása által is kaphatta a halálhozó betegséget.

Ha ez így volna, miért lettek kitéve a te-nyészállatok a lehető veszélynek?

Eddig a vizsgáló-bizottság községről köz-ségre járva tartott szemlét felettők. Miért kellett azokat most Csernátonba hajtatni? Hiszen azt gondolhatja még az is, ki a torka és farka között nem tud különbséget tenni, hogy a társasághoz szokott bival-marhát, plane bikát, mily nagy bajjal lehetett oly messzire hajtani. Miért nem vizsgálták meg helyben, s miért tették ki a „külső behatá-sok“ befolyásának?

Vajjon tehát, midőn levelező szakképzet-lenségén rágódva mentegetődzik, nem ugy járt-e a t. orvos ur is, mint az a gyermek, a ki a papírba cseppent tintafoltot ki akarván törölni, elmozdította ujjait?!

A magam részéről ez ügyet befajeztettnak nyilvánítom azzal a kivánsággal, miszerint adjon Isten mindnyájunknak akaratot és erőt kötelességeink hiv teljesítésére!

K.-Martonfalva, 1885. nov. 23-án.

—r.

*) Ezen rovat alatt megjelent közleményekért felelősséget nem vállal a szerk.

A »Betegbarát« című röpiratban számos háziszor van ismertetve, melyek sok éven keresztül megbízhatónak bizonyultak s ez okból a legmegelőzőbb ajánlatra méltók. Minden betegnek ismerni kellene a röpiratot. Különösen pedig azokat, a kik közvényben vagy csúszban, tüdőorvadásban, ideggyengeségben, sápkórban stb. szenvednek, arra figyelmeztetjük, hogy az egyszerű háziszorok által nagyon gyakran még az úgynevezett gyógyíthatatlan betegségek is megszűntek. A ki a »Betegbarátot« olvasni kívánja, az írjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetnek Lipcsébe, mire a röpirat megküldetik. A megrendelőnek ez költségére nem kerül.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Peselnék község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 15-én délelőtt 9 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 20-án.

1—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Ikafalva község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 11-én délelőtt 9 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 23-án.

1—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Futásfalva község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 11-én délelőtt 11 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 23-án.

1—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Felsőtorja község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 11-én délután 3 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási

ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 23-án.

1—3 Gábor Péter, szolgabíró.

ÉN CSILLAG ANNA

185 centimeter hosszú óriási Loreley-hajammal, ezekre menő köszönő iratokkal bizonyítottam be, — melyek mindenkinek rendelkezésére állanak — hogy az általam kitalált kenőcs, mint legbiztosabb szer, mindennemű hajbetegségek és hajhullás ellen, a hajnöves előmozdítására, a hajbőr erősítésére, fejköszvény, korpaképződés és kopaszodás, úgy hajusz és szakáll gyérsege ellen bámulatos eredménnyel használtatott. Bizonyítványok a szer elemzéséről a leghíresebb szakértők részéről rendelkezésre állanak.

Egy tégely ára 50 kr, 1 frt, 2 frt, használati utasítással együtt. Postai utánvétellel, vagy az összeg előleges be- küldése mellett a világ minden részébe megküldetik

Csillag és társa gyárából.

Budapest, VI. királyutca 26. sz.

Kézdi-Vásárhelyt kapható Kovács Ferencz gyógyszer-tárában, valamint Magyarországon jelentékenyebb gyógyszer-tárakban.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Szászfalu község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 9-én délelőtt 11 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 19-én.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 5302—1885.

Árverési hirdetmény.

Esztelnek község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 8-án délelőtt 9 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 18-án.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 5213—1885.

Árverési hirdetmény.

Oroszfalu község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 4-én délelőtt 8 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 13-án.

2—3 Demény Ferencz, szolgabíró.

Sz. 4057—1885.

Pályázati hirdetmény.

Osdola és K.-Martonos csoportosított községek körjegyzői állomása helyettesítés útján betöltendő lévén, arra ezenel pályázatot hirdetnek.

Pályázni ohajtók az 1883. évi I. t.-cz. 6. §-ában körülírt, képességüket és eddigi szolgálatukat, de különösen gyakorlati képességüket igazoló okmányokat folyó évi december hó 12-én délután 6 óráig hozzám benyújtani felhivatnak.

Az 1871. évi XVIII. t.-cz. 84. és 85. §§-ai alapján megejtendő helyettesítés folyó évi december hó 14-én d. e. 9 órakor fog Osdolán a község házában megtartatni.

Kézdijárási szolgabíró.

K.-Vásárhely, 1885. november 23-án

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 5302—1885.

Árverési hirdetmény.

Kurtapatak község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 8-án délelőtt 11 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 18-án.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 5259—1885.

Árverési hirdetmény.

Mátisfalva község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886., 1887. és 1888. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 2-án délután 3 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 17-én.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Sárfalva község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 9-én délelőtt 9 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 19-én.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Nyújtód község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 9-én délelőtt 12 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, miszerint árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 19-én.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.

Sz. 4741—1885.

Árverési hirdetmény.

Szárazpatak község szesz és szesz italok korcsmárlási joga az 1886. évre kiadandó lévén, az alulirt közbejöttével folyó évi december hó 8-án délután 4 órakor a község házában tartandó nyilvános árverésen fog eszközölni; mi is azon figyelmeztetéssel tétetik közzé, mikép árverezni ohajtók a kikiáltási ár 10%-át bánatpénzképen az árverés megkezdése előtt letenni kötelesek.

Az árverési feltételek úgy alulirtottnál, valamint a körjegyzői irodában is bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1885. november 19-én.

2—3 Gábor Péter, szolgabíró.